

[Mimi Jakobsen]

tidsklubber og fritidshjem bliver forbeholdt en restgruppe, og det er selvfølgelig ikke meningen. Derved opstår der nogle myter om disse fritidsklubber, som om de var udgangspunktet for noget kriminelt, og det er ikke berettiget.

Vi må prøve at bruge disse fritidsforanstaltninger på kommunalt plan til at kanalisere først den gruppe, der intet har at foretage sig, over i disse klubber og dernæst prøve at gøre dem interesserede i andre aktiviteter og derved få blandet klientelet, så det ikke bliver – undskyld mig – alene socialgruppe 5, der går i fritidsklub, fordi ingen andre vil. Vi må sørge for, at der ikke skabes kløfter mellem disse forskellige grupper af unge og børn, for det kan ikke føre noget godt med sig.

Jeg er også bange for, at man har et alt for stift system, hvad disse fritids- og ungdomsklubber angår. Det hjælper ikke noget, at man fire steder i en kommune opfører nogle ungdoms- og fritidsklubber, når de så står tomme efter et stykke tid. Jeg tror, man skulle bruge langt flere penge i kommunerne på at sætte en massiv indsats ind præcis i det område, hvor man iagttaget et problem, at man skal have en stab af medarbejdere, der er klar til at rykke ud præcis på det område, få den gruppe, der nu er i farezonen, i gang med noget og så, når de er i gang, overtage den næste gruppe og derved indfange dem i nogle af de aktiviteter, som bør eksistere.

Så har der været talt en hel del i dag om, hvorledes man skulle skærpe straffene, skærpe reglerne for varetægtsfængsling osv. Det har vi for så vidt diskuteret. Jeg skal kort bare gentage, at centrum-demokraterne er parate til i hvert fald meget kraftigt at overveje at hæve minimumsgrænserne for straffen. Der er ikke tale om, at hele strafferammen skal forrykkes opad, for den øvre grænse er hård nok. Men vi mener, at man måtte kunne påvirke praksis i den forstand, at man hævede minimumsstraffen, og det vil vi altså foreslå.

Hvad angår varetægtsfængslingen, har vi tidligere i dag givet tilslutning til det, der er foreslået.

Hr. Bernhard Baunsgaard fremhæver, at man ikke løser problemerne og ikke får folk gjort bedre af disse lange straffe. Nej, det er højst sandsynligt rigtigt. Men jeg deltog, ligesom i hvert fald mange andre ordførere i

dag, i et besøg i nogle af vore fængsler, og jeg må indrømme, at det efterlod et noget deprimerende indtryk. Ikke fordi de fysiske rammer i Horsens statsfængsel var ringe, skønt det var de, men fordi vi først besøgte Ringe, hvor man på mange måder forsøgte at skabe bedre forhold med mindre grupper å la familier, hvor man forsøgte virkelig at arbejde med de unge mennesker, der var der – og så så vi Horsens som et modstykke til det dér – men fordi man på Ringe – hvis jeg ikke har misforstået chefen totalt – måtte konstatere, at recidivprocenten ikke var mindre dér, end den i øvrigt er. Er vi med andre ord ude i den situation, hvor vi må konstatere – og det er et spørgsmål – at det ikke hjælper at behandle, at det ikke hjælper at lave disse meget mere humanitære og rarere foranstaltninger, som jeg har megen sympati for? Er det så deprimerende, at vi i virkeligheden bare burer inde og så er der ikke mere at gøre? Recidivprocenten er den samme, uanset hvor frit det er, hvor mange tilbud man giver, eller hvordan man i øvrigt indretter systemet. Det synes jeg var en meget deprimerende oplevelse.

Hvad angår ofrene, har vi også tidligere i dag talt om det, og jeg har vist også tilkendegivet, at vi har ønsket på finansloven at markere, at vi gerne så erstatningerne gjort obligatoriske, således at det simpelt hen var en ret at få disse erstatninger, og derfor har vi også stillet forslag om en fordobling af beløbet.

Flere har været inde på forherligelsen af volden. Jeg har ingen sympati for forherligelsen, jeg har ingen sympati for de billige kriminalfilm, som forherliger forbrydere, som forherliger voldelige metoder, intet tilovers for det.

Men der er en anden ting, jeg heller ikke har noget tilovers for, og det er den tendens til ansvarsforflygtigelse, som man også møder hos grupper, der ligesom stiller det op, som om det må være modspillet til forherligelsen. Man vil gerne stille et alternativ op til den forherligelse af volden, der foregår i visse dele af medierne, og derved stiller man det andet alternativ op, nemlig ansvarsforflygtigelsen: hvis jeg har begået en forbrydelse, er det ikke min skyld, så er det samfundets skyld. Der påhviler ikke mig noget ansvar, det er samfundets skyld. Jeg må nød-